

PROLOOG

Ander werk van Susanne Koster bij Clavis

Zwarte lieveling
Achtergelaten
Een gedroomd einde
Lege kamers

Susanne Koster
Alles voor jou
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, jaloezie, wraak
NUR 285
ISBN 978 90 448 3968 5
D/2020/4124/209
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.susanne-koster.nl

Weet je hoelang het duurt om van de trap te vallen? Echt van boven naar beneden en ongeacht waarom je van de trap valt? Ik bedoel, misschien ben je gestruikeld of misschien heeft iemand je een rotzet gegeven. Maar dat doet er allemaal niet toe. Het gaat om de duur. Nou?

Het duurt verdomd veel langer dan je denkt. Ook als je van een balkon op de eerste verdieping lazert. En dat komt niet door de val, maar door je gedachten tijdens de val. Heb je enig idee waar je wel niet allemaal aan kunt denken wanneer je met de snelheid van een meteoriet naar beneden dondert?

Ik dacht aan heel veel dingen tegelijk. Ik dacht bijvoorbeeld aan mijn moeder, wat op zich al raar is omdat ik eigenlijk weinig aan haar denk. Ik zag helemaal voor me hoe ze ons gigantisch grote huis bij elkaar zou schreeuwen met die indrukwekkende sirene van haar. Zelfs wanneer je je in het gastenverblijf zou bevinden, achter in onze uit zijn krachten gegroeide tuin, zou je haar nog kunnen horen. Zo heel af en toe heeft mijn goed georganiseerde moeder, met een waaier aan internationale commissievoorzitterschapjes in haar portefeuille, een moment waarop ze gaat blèren. Net zolang tot iemand haar een mep in haar gezicht geeft. Hard. Anders helpt het niet. Meestal is het mijn vader die haar slaat. Natuurlijk had ze nu wel een legitieme reden om te gillen, ik bedoel maar, als je kind van het balkon flikkert weet je zeker dat er een nek gebroken gaat

worden en zoiets overleef je gewoon niet. En als je het wel overleeft, wens je dat je ter plekke was gestorven.

Al die gedachten over mijn moeder kwamen samen in één beeld, een soort foto waarop ze haar mond wagenwijd open had en haar met make-up bedekte gezicht was vertrokken, alsof ze de meest heftige weeën had. Niet dat ik weet hoe dat voelt, maar ze heeft me honderden keren verteld hoe zwaar ze bij mijn geboorte geleden heeft, dus ik kan me er wel een voorstelling van maken. Nou ja, ik zag alleen dat beeld en dat ging in bloedtempo aan me voorbij, gevolgd door een beeld van onze ouwe hond.

Ook alweer zoiets raars. Ik vind honden best aardig, hoor, en die ouwe lobbies van ons doet geen vlieg kwaad, maar ik heb niet zoveel met hem. Ik doe nooit wat met dat beest, dus waarom komt hij dan in mijn uur van nood in mijn geest voorbij? Hij keek net zo trouwhartig als hij iedere avond naar mij kijkt, nadat hij stiekem – nou ja stiekem, hij kreunt en zucht bij elke beweging – op mijn bed is geklommen en na deze enorme klus zesentwintig rondjes heeft gedraaid om zich dan hijgend op het voeteneinde te laten zakken. Op mijn voeten. In het begin deed ik nog wel moeite om hem van mijn bed te jagen, maar inmiddels weet ik dat dat onmogelijk is. Hij komt gewoon weer terug wanneer ik slaap. Niet dat die slaap dan nog lang duurt; het beest weegt zeker twintig kilo, dus daar word je echt wel wakker van. Maar ja, dan kijkt hij me zo trouwhartig aan, jankt er een klein beetje bij alsof hij weet dat ik een bloedhekel heb aan janken, en dan laat ik hem maar liggen.

Nou ja, dat beeld kwam dus ook voorbij. Onmiddellijk gevolgd door net zo trouwhartig kijkende meisjes. Uit mijn klas. Wat echt úitgesloten is! Ik heb helemaal niets met die huppeltutjes en zij heb-

ben nog minder met mij. En nu stonden ze in een halve cirkel met treurige koppies waarop hier en daar zelfs een verdwaalde traan te vinden was. Godsonmogelijk, maar waar! Gelukkig werd dit beeld sneller dan het licht vervangen door een bleek gezicht waarin de mond bewoog, maar wat die mond voor geluid voortbracht weet ik niet, want op dat moment kwam mijn bevallige hoofd nogal hard in aanraking met onze schitterende travertijnterrastegels. En dat trok ik niet.

HOOFDSTUK 1

SEM

Er zijn van die dagen die je niet vergeet. Zoals vorig weekend bijvoorbeeld. Toen Donna bij me introk. Als roommate. Zo noemde zij het, tenminste: 'roommate'. Maar dat dekt de lading niet, vind ik. Ze is gewoon medebewoner, omdat ik anders mijn huur niet meer kan betalen. Mijn vorige medebewoner, Michel, kreeg opeens de kolder in zijn kop. Vond dat hij bij zijn 'liefde voor het leven' moest gaan wonen. Ik heb die liefde van hem gezien. Niks mis mee, maar ... volgens mij geen blijvertje. Maar hé, wat weet ik er nou van? Ik was tenslotte degene die dacht, toen Michel bij me kwam wonen, dat het misschien wel iets kon worden tussen ons. Eén blik op dat prachtige manspersoon en ik was verkocht. Compleet. Dat op zich had al een driedubbele waarschuwing moeten zijn, want mooie jongens vallen niet op mij. Nooit!

Toen ik een paar weken geleden op een regenachtige zondag het schuldgevoel niet meer aankon, ben ik maar weer eens naar mijn moeder gegaan. Als mijn moeder maar genoeg zeurt, doe ik – op mijn eenentwintigste! – nog steeds wat zij wil. En daar zag ik Donna. Niet zo vreemd, ze woont naast ons. Bijna naast ons. Tegenover ons, om precies te zijn. Wij, mijn moeder en ik, wonen in een hoekhuis. Hoewel, ik natuurlijk niet meer, maar dat terzijde. Naast ons huis loopt een straat en als je die oversteekt, sta je voor het ouderlijk huis van Donna. Tien jaar geleden, in de derde week van de

zomervakantie, kocht mijn moeder ons hoekhuis en moest ik weg uit Amsterdam. Een regelrechte ramp. Ik was ervan overtuigd dat ik een levenslang trauma zou oplopen. Vanuit het grote, drukke, vrije Amsterdam naar zo'n dorpje. Weg vrienden. Want ik wist zeker dat ik hen nooit meer zou zien. Op enkele behoorlijk ongemakkelijke bezoeken op mijn nieuwe adres na, kreeg ik daar gelijk in. Tot mijn eigen verbazing vond ik het niet eens zo erg. Door Donna. Die ik van tevoren nooit zou hebben uitgekozen als vriendin, maar die me meteen op de dag van de verhuizing opviel in de tuin aan de overkant van de straat. Ze was groot, druk, lawaaierig en vrolijk. In haar eentje en dan zó vrolijk. Ik liep zo'n beetje quasinonchalant naar de overkant en zag haar schreeuwend en lachend skaten op de grote oprijlaan naar haar huis, hoewel ik toen nog niet wist dat het haar huis was. Ik dacht, simpele jongen die ik ben, dat ze op een mooi aangelegd wegdek door een parkje aan het skaten was. Ze deed het niet slecht. Opeens had ze me in de gaten.

'Hé!' loeide ze zo oorverdovend hard dat ik haar er onmiddellijk van verdacht nogal doof te zijn.

'Hé,' riep ik met mijn bescheiden stemgeluid terug.

'Ben jij onze nieuwe buurjongen?' brulde ze voordat ze in een vloeiende beweging naar me toe reed en ik, afgeleid door haar waanzinnig mooie skateboard, stompzinnig knikte.

'Ah, top. Kun je skaten?'

Of ik kon skaten. Laat ik het zo zeggen, ik kon me staande houden. 'Een beetje.'

'Nou, kom dan!' Ze gaf me een ongetwijfeld vriendschappelijk bedoelde dreun op mijn schouder die me vast en zeker een pracht van een bloeduitstorting bezorgde.

‘Eh, ik heb geen ... ik bedoel ...’

‘Maakt niks uit, wij hebben er genoeg. Kom.’

Voordat ik iets had kunnen zeggen, reed ze alweer bij me weg en stond ik haar tamelijk debiel met open mond na te kijken.

Vanuit de verte wenkte ze me. ‘Kom op dan, slome.’

Vanaf dat moment zag ik haar drie weken lang, elke dag. We gingen skaten – ik werd er iets beter in, maar zou nooit afreizen naar de Olympische Spelen – of fietsen, en als het verschrikkelijk warm was, gingen we zwemmen in het zwembad aan de achterkant van hun huis. Met negen kamers. Waar ze met z’n vieren – want ze had nog een oudere zus, Louise, die binnenkort op stage naar Amerika zou vertrekken – in woonden, hoewel haar ouders zelden thuis waren. Haar vader deed iets met huizen en haar moeder deed iets met internationale zaken voor de gemeente. Drukke banen, weinig thuis. Niet dat Donna daarmee zat (en ik ook niet), want ten eerste werd ze vreselijk verwend – zodra haar oog op een nieuw hebbedingetje viel, hoefde ze het maar te vragen en het stond er (als psycholoog van de koude grond zou ik zeggen afkoopgedrag van de ouders vanwege schuldgevoel) – en ten tweede was er Maria. Hun huishoudster. Serieus. Een huishoudster. Bizar. Ze was getrouwd geweest met een zeeman en die verdronk. Echt. Een zeeman die niet kon zwemmen was vroeger heel gewoon, maar bleek nog steeds voor te komen. Sinds Maria weduwe was geworden, was ze zowat dag en nacht bij hen in huis en leerde ze Donna niet alleen koken, maar ook hoe ze zeemansknopen moest maken.

Na de zomervakantie kwam ik er pas achter dat Donna drie jaar jonger was dan ik, omdat ik naar de middelbare school ging en zij niet. Verdomd, ze ging nog naar de basisschool. Ze schaterlachte de hele buurt bij elkaar toen ik haar stomverbaasd stond aan te sta-

ren. Later leerde ik dat iedereen haar altijd ouder schatte, ten eerste vanwege haar enorme gestalte, en ten tweede omdat haar taalgebruik niet onderdeel was voor het mijne, zodat ik me, zeker in het begin, vertwijfeld ben blijven afvragen of er geen sprake was van een vergissing. Dat ze stiekem toch een paar jaar ouder was of zo. Bespottelijk, ik weet het.

Hoe dan ook, een paar weken geleden zag ik haar bij mijn moeder, waar ze vrolijk thee zat te lurken, iets wat ze regelmatig deed en wat mijn moeder geweldig vond – en vindt – omdat ze nog steeds hoopt dat ik zal ‘omslaan’ en dan misschien wel op Donna zal vallen, want o, o, wat is dat toch een vrolijk en gezellig meisje. Maar goed, ik vertelde dat Michel ging verhuizen, dat ik twijfelde of ik nu meteen op zoek zou gaan naar een huis met ruimte voor een atelier, of dat ik eerst maar weer op zoek moest naar een nieuwe medebewoner.

‘Dat laatste natuurlijk, zoek niet verder, geliefde vriend!’ brulde Donna breeduit lachend. ‘Hier zit je nieuwe roommate!’

Hoe ze het deed, weet ik niet, maar het gebeurde me regelmatig dat ik in haar bijzijn als een vis op het droge naar adem lag te happen, en spijtig genoeg was dat nu weer het geval. ‘Maar ...’ stotterde ik klunzig. ‘Dat kan toch helemaal niet? Hoe ga je het dan doen met ... Ik bedoel ... Waarom zou je weggaan? Iedereen staat voor je klaar. Je hebt hier alles.’

‘Behalve mijn vrijheid,’ zei ze, opeens merkwaardig ernstig. ‘Iedereen loopt me dag in dag uit te betuttelen alsof ik een klein kind ben. Ik ben achttien jaar, eindelijk klaar met die verrekte middelbare school en misschien ga ik wel studeren.’

Studeren? Zij? Moest ik haar nu ruw uit die droom, als het tenminste een droom was, laten ontwaken?

‘Ik weet heus wel dat ik met mijn moeizaam behaalde mavo-diplomaatje niet zomaar naar het hbo kan, maar misschien kan ik zo’n leuke instaptoets doen of zo,’ vulde ze gelukkig zelf al aan.

‘Oké,’ zei ik langzaam. ‘Maar, eh, hoe ga jij je ouders ervan overtuigen dat het verstandig is om op jezelf te gaan wonen en, ook niet onbelangrijk, hoe kom je dan aan geld?’

‘Sem!’ grijnsde ze. ‘Laat dat maar aan mij over! Ik kan niet veel, maar communiceren gaat me meestal prima af, dus mijn ouders zo ver krijgen, gaat me heus wel lukken. En wat dat geld betreft, kom op zeg! Jij mag dan gestudeerd hebben en nu de meest adembenevende kleding voor slanke mensen ontwerpen voor dat schattige boetiekje, maar echt van deze wereld ben je niet, hè? Van wie is dat leuke pand waarin jij woont?’

Uiteraard. Stom. Pand van haar pappie.

‘Nou, wat zeg je ervan? Je moeder vindt het ook een wereldidee, hè, Celine?’

Ja, uiteraard vond mijn heftig ja-knikkende moeder dat.

‘Hé, slome, zeg eens wat! Geregeld?’

Ze stond me glimmend van trots en vol verwachting aan te kijken. Net als mijn moeder. En ik hield mijn adem in. Want als Donna in hetzelfde huis, nee, sterker nog, als ze op mijn etage zou wonen, mijn gang zou delen, dan kon ik niets meer geheimhouden. Lord, oh Lord! Niet dat ik vreselijk dramatische geheimen heb, maar wat ik ook voor mezelf zou willen houden; zij zou erachter komen. Zo was Donna gewoon. Wanneer ze vroeger op mijn jongensslaapkamer kwam en mijn dagboek zag liggen, pakte ze het op en begon erin te lezen. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. En ik stond erbij en keek ernaar. Begrijp me goed, ik ben dol op Donna,

ze is zo’n beetje mijn beste vriendin, maar geef haar een vinger en ze neemt echt je hele arm. Dus ik protesteerde nog een beetje, zei dat ik heel erg op mijn privacy gesteld was en dat ik bang was dat ze dan elke dag bij mij zou binnenvallen en dat ik echt van haar hield, maar dat ik nog meer om mijn privacy gaf.

‘Geen enkel probleem, mijn geliefde Semmie, dat weet je toch? Nou, zullen we het gaan regelen?’

En zoals het altijd ging wanneer Donna iets wilde, was het binnen een paar dagen geregeld.

Donna woonde nu sinds een kleine week eenhoog voor en ik eenhoog achter. We delen de gang, een grote vierkante keuken, het toilet en de douche. Zij heeft twee kamers, ik heb er drie. De hele etage rook nog naar verf. Voordat ze verhuisde, kwam ze langs met een aantal mannen in volgespetterde overalls. Binnen drie dagen had ze niet alleen het trappenhuis en de buitengang, maar ook haar twee kamers, de gang, het toilet en de keuken laten schilderen. De keuken, die ze ondertussen ook opnieuw uitrustte met een gasfornuis, koelkast en vrieskist, want ze ging echt niet op het vierpitgassteltje koken dat boven op een tafelmanier koelkast stond, waar volgens haar haarden van verschrikkelijke bacillen zaten. Of dat allemaal nog niet genoeg was, liepen er ook nog een aantal timmermannen rond die hele dagen in de weer waren met hamer en boor, terwijl ze overal stof achterlieten. Maar Donna wilde brede vensterbanken waarop ze kon zitten. Dus die kreeg ze.

En vanavond gaf ze een feestje. Wat ze me nu net pas heeft verteld. Begrijp me niet verkeerd: ik ben dol op feestjes. Ik ben meestal de eerste die komt en aan het eind van de avond ben ik degene die het licht uitdoet, maar me er zo op het laatste moment mee over-

vallen ... Al die mensen in onze gedeelde gang? En wat moest ik dan doen met mijn kledingrekken vol eenmalige ontwerpen die, uitermate zorgvuldig in plastic verpakt, op die gang bivakkeerden?

En mijn mantels! Lord, oh Lord, mijn mantels! Nog afgezien van het feestje en het gevaar dat ze dan zouden lopen; hoe zou ik ze ooit af kunnen krijgen als Donna hier constant bij me binnen ging rennen – en dat zou ze doen, ik wist het zeker – omdat ze weer iets leuk had gevonden in een van haar honderdveertig verhuisdozen, die nog niet voor de helft waren uitgepakt. Zelfs haar glazen uiltjes, tientallen – ik snapte niet waarom ze die niet lekker thuis bij haar ouders had gelaten – stonden nog niet eens in de vitrinekast, die er nota bene als eerste stond.

‘Donna, kijk eens om je heen, waar wil je die mensen laten en waar moeten ze zitten? Want zelfs na een week staat het hier nog vol met dozen ...’

‘Ik weet het, ik weet het. Ik had keurige lijstjes gemaakt, plannings en zo, maar op de een of andere manier was de week opeens voorbij. Maar ik dacht echt dat ik er vandaag doorheen zou komen, helemaal zelf, zonder hulp en zo, enne ... Nou ja, Sem, maak je geen zorgen, Maria en mijn moeder komen. En jouw moeder komt ook. Lief van haar, hè? Moet jij eens opletten, gezamenlijk hebben we alles echt wel voor vanavond zes uur geregeld.’

Allemaal leuk en aardig, maar zelfs twee moeders en Maria konden mijn werk niet overnemen. ‘Ik weet het niet hoor, Donna. Ik moet nog zeker tot negen of tien uur doorwerken aan mijn laatste mantels, anders krijg ik die niet af en ...’

‘Geen probleem toch, jongen! Werk jij lekker door, maak nog een paar beeldschone jassen, dan regel ik de rest.’

‘En mijn rekken dan? Geen enkel mens met een beetje verstand in z'n bol zou ze tijdens een feest in de gang laten staan, maar ze in mijn overvolle huiskamer plaatsen is ook geen optie.’

‘Semmie, lieverd, het zijn maar drie rekken, maak je niet zo druk. Daar heb ik allang over nagedacht. Nou ja, eerlijk gezegd, dat was Maria. En ze heeft er een heel simpele en doeltreffende oplossing voor,’ zei mijn vriendin met een triomfantelijke lach. ‘Je hoeft ze niet eeuwenlang ergens anders te stallen, het is maar voor één avondje. Je zet er één in je slaapkamer, één in je werkkamer en die laatste prop je gewoon achter de bank, die overigens adembenemend mooi zou zijn als je daar niet al die stalen huppeltutjesstof overheen zou hangen.’

Huppeltutjesstof. Omdat het niet leek op mijn allereerste ontwerp, een rood corduroy jasje. Waar ze dol op was en waarvan ze ook een broek wilde, maar dat had ik geweigerd. De stof maakte haar nog voller dan ze al was. Ik had haar verteld dat ik haar voor me zag in een koningsblauwe A-lijn van golvend chiffon, dat ik ervan overtuigd was dat het koningsblauw haar schoonheid – die ze heus wel had, maar die pas goed tot uiting zou komen als ze zich anders zou kleden – zou accentueren, dat ze er schitterend zou uitzien. En ik had beloofd zo'n jurk voor haar te ontwerpen. Wanneer ik weer wat tijd had.

‘Dus, zet je dat laatste rek achter de bank in je huiskamer?’

‘Jaja,’ zei ik hoofdschuddend omdat ik de verliesbui al zag hangen. ‘Leuk bedacht van Maria, maar jij weet niet half hoe nieuwsgierig jouw nieuwe buurvrouw van hierboven is. Die gaat echt alle kamers af en dan krijg ik weer zo'n smekende blik van haar omdat er toevallig net iets bij hangt in haar maat.’

‘Bedoel je Hoe-heet-ze-ook-alweer van tweehoog achter?’

‘Denise Groothoek, ja.’

‘Ach, dat is zo’n schattig kleuterleidstertje!’

‘En ze is EHBO’er! Dat moet je nooit vergeten te vermelden, want Denise vindt dat zelf supergeweldig en belangrijk en weet ik veel wat. Ze gaat naar al die vervolgtrainingen om haar kennis op peil te houden.’

‘Reuze-interessant! Hoe dan ook, ik heb al kennisgemaakt met haar en haar fysiotherapeutische vriend Tygo, die trouwens veel te mooi is voor een man. Énige mensen! En dat zij nieuwsgierig is, lijkt me logisch als je de hele dag omringd bent door al die schattige kindertjes waar je geen enkel fatsoenlijk gesprek mee kunt voeren. Overdag mist Denise een hoop, ben ik bang. Dat haalt ze natuurlijk in zodra ze daar de kans toe krijgt, en neem het haar eens kwalijk. Jij hebt in haar ogen vast een heel spannend leven en dan ontwerp je ook nog eens van die mooie kleding voor types zoals zij. Maar goed, toen ik daar eenmaal was, ben ik ook maar meteen handjes gaan schudden met die vent die tweehoog aan de voorkant woont.’

‘Eduard van der Velde.’

‘Ja, die! Echt, Sem, soms heb ik weleens een wattig hoofd, maar dat is niets in vergelijking met die man, hoor. Wat een verstrooide professor is dat, ik kreeg een slap aftreksel van een hand van hem en wat onverstaanbaar gemompel, dus of hij komt weet ik niet. Nee, die man is niet direct mijn type, ik dacht eerst nog dat het misschien iets voor jouw moeder zou zijn, maar dat wil ik haar niet aandoen. Ik ben ook nog naar die twee jongens van driehoog gegaan. Volgens mij zijn dat onvervalste royale feestbeesten. Ik ging even bij ze langs rond een uur of vier, schappelijke tijd, dacht ik zo, en ik kreeg het

sterke vermoeden dat ze net hun bed waren uitgerold of hebben ze allebei van nature zo’n superlief slaapkamerhoofd?’

‘Eh, nou ...’

‘Ze waren nog zo stoned als een garnaal volgens mij, maar boeie! Als ze maar relaxed zijn en zich nergens mee bemoeien, want daar heb ik een pesthekel aan, dat hoef ik jou niet te vertellen. Mensen die overal hun grote neus in steken, van alles vinden van een ander en ...’

‘Donna! Wat wil je nou eigenlijk zeggen?’

‘Eh, o ja, volgens mijn bescheiden mening zijn het topjongens die wel van een feestje houden.’

Lord, oh Lord, ze moest eens weten! De feestjes van Barry Wijnstra en Frank de Laat vol jointjes en pillen waren berucht en zorgden inderdaad wel voor een relaxte en feestelijke sfeer waar je moeilijk afscheid van nam. En, heel belangrijk, de jongens waren absoluut niet gierig. Dankzij hun vrijgevigheid en hun verrukkelijke pillen of coke kon ik, als dat nodig was, nachtenlang doorwerken wanneer ik weer eens een deadline moest halen. In ruil voor al die vrijgevigheid ontwierp ik soms kleding voor hen.

‘Ja, maar Donna,’ probeerde ik tegen te werpen, ‘had het me gewoon eerder laten weten, dan had ik maatregelen kunnen nemen. En waarom wil je trouwens een feestje geven?’

‘In het kader van de huisverwarming,’ grijnsde ze onbezorgd. ‘Kijk niet zo raar! Ach, ziel, je snapt er geen bal van, hè? Housewarmingparty, nou goed? Dat moet je niet te lang uitstellen en zeker niet omdat ik nu alle burens van twee-, drie- en vierhoog in hoogsteigen lieflijke persoonlijkheid ben gaan uitnodigen. Die twee dames van vierhoog ...’

‘Froukje Postma en Isa Bakker.’

‘Dat zeg ik! Die dames dus, die zien er wel een beetje potterig uit, of mag ik dat niet zeggen? Want ja, wat is de definitie van potterig tenslotte? Ze lijken me trouwens best oké, voor zover je daar iets van kunt zeggen na vijf minuten babbelen in een vervelose deuropening, en daar bedoel ik niets mee. Echt niet! Als zij artistiek verantwoord willen zijn en deuren verveloot laten binnen hun missie valt, wie ben ik dan om daar iets van te vinden of te zeggen? Ik bedoel maar! Zijn ze gewoon vriendinnen of is het een stelletje?’

Voordat ik antwoord kon geven, ratelde ze alweer verder. ‘Toe nou, Sem, iedereen heeft er zin in en er komen buiten onze burens maar een paar andere mensen onder wie ook leden van het mannelijk geslacht, dus wie weet loopt er iets voor jou bij. Kijk eens wat vrolijker, je wordt er niet knapper op, hoor, met dat chagrijnige koppie van je. Kom op zeg, kappen nou, je lijkt wel een ouwe opoe met je gezeur. Ik zorg voor alle drank en hapjes, jij doet de muziek. Goeie deal, toch?’

Zeg dan maar eens nee.

HOOFDSTUK 2

DONNA

Mijn moeder zat zoals gewoonlijk achter haar laptop te werken. Op de achtergrond hoorde ik ‘La Isla Bonita’, een liedje van haar lievelingszangeres. Even leek dat een goed teken, maar dat was een beetje naïef gedacht van mij, want mijn geliefde moeder ging helemaal uit haar dak toen ik zei dat ik bij Sem ging wonen. Met een druk op de knop zweeg de muziek en haar anders zo superglad gestuikte gezicht leek plotseling verdacht veel op een gebarsten kleimasker. Het uit haar dak gaan is bij mijn moeder ietsje anders dan bij de meeste mensen die ik ken. Ze doet dat heel rustig. Met een stem die een octaaf lager is dan gewoonlijk. Een stem die geen tegenspraak duldt.

‘Geen sprake van. Zet dat maar uit je hoofd, Madonna Berkenstede.’

Als ze mijn volledige naam gebruikte, wist ik dat ik me kon gaan opmaken voor een hevige verbale strijd. Mijn moeder had meestal niet bijster veel vertrouwen in mij. Snapte ik soms heus wel. Zeker wanneer ik, niet gehinderd door enige inhoudelijke kennis, een heftig standpunt innam. Zonder blikken of blozen. Daar was ik best goed in, ook al ontbrak het me weleens aan de juiste inzichten. Uiteraard moest ik het daardoor af en toe bekopen, maar dan had ik het wel gezegd en meestal ook mijn zin gekregen. Nu niet. Ik zag aan haar gezicht dat ze absoluut geen millimeter toe zou geven. Ik ook niet.